

Listopad

NAHLÉDNUTÍ DO NEBESKÝCH OKEN

Každoroční slavnost Všech svatých v nás provokuje stále silnější touhu po nebi. Nemyslíme tím nebe v hebrejštině nazývané šammajim, klenutou plochu nad zemí, od ní oddělené prostorem - prostě oblohu. Pro jeho stvoření (Gen 1, 14. 15, 2, 4, 14, 19) se užívá v Písmu krásného obratu "Bůh roztáhl, rozprostřel nebe" (Job 9, 8, Iz 44, 24, Jer 10, 12) jako stan, pod nímž bydlí lidstvo na zemi."

Toto nebe je pro nás viditelné, díváme-li se třeba ze svých příbytků více či méně čistými okny. Avšak z toho všeho, co obklopuje naši planetu Zemi, zachytíme zvláště v denním světle pouze nepatrný zlomek.

Pán Ježíš použil tohoto obrazu pro lidské chápání nejhodnějšího, když mluvil o svém a našem Otci, který je v nebesích (Mt 5, 14. 26 a j.) Nebe je místem blažených. Na to poukázal Pán Ježíš ve svém slibu: "V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já" (Jan 14, 2. 3).

Do tohoto nebe zatím nejsme schopni nahlížet, neboť okna jsou ještě zastřena. O něm platí slova apoštola Pavla: "Žádné oko nikdy nevidělo, žádné ucho nikdy neslyšelo, žádný člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují" (1 Kor 2,9). Právě smrt nebo očišcové tresty představují onu roletu nebo závěs, který budoucí štěstíve zatím dělí od nejblaženějšího údělu.

To však neznamená, že jsme zatím odsouzeni k totální nevědomosti o existenci a povaze této skutečnosti přesahující všechna naše slova i představy. Boží slovo o nebi nemlčí. Mluví o něm často obrazně jako o životě, světle, pokoji, svatební hostině, stolu v domě Otce, království, ráji či nebeském Jeruzalému. Jde o konečný cíl člověka, naplnění jeho nejhlubších tužeb, stav dokonalého a věčného štěstí ve spojení s Bohem a ve společenství ostatních svatých lidí a andělů.

Do nebe přijde jenom ten, kdo zemřel v Boží milosti a dostiučinil za hříchy, které spáchal.

Nebeské vítěze čekají tyto radosti:

1. patří na Boha tváří v tvář, poznávají a milují Boha bezprostředně a po celou věčnost,
2. jsou navždy zproštěni každého i sebemenšího zla,

3. mají na věky všechno dobré.

Prožívání blaženosti u nich není ve stejné míře: kdo více dobrého vykonal, obdrží také větší odměnu.

Uvažování o nebeských radostech nás nabádá k tomu:

1. abychom pozemské hodnoty nepřeceňovali a po věčných co nejvíce toužili,

2. abychom věrně vytrvali v boji proti hříchu,

3. abychom trpělivě snášeli všechna utrpení, protože "utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se nám v budoucnosti zjeví" (Řím 8, 18).

Co krásného zde na světě můžeme vidět, slyšet, přát si nebo prožít - to všechno dohromady není téměř nic proti *věčné* radosti.

Přijď, Duchu svatý, a uděl nám dar moudrosti, abychom svůj věčný cíl nade vše cenili a milovali!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Listopad 2003

1. sobota	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. neděle	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
4. úterý	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
8. sobota	Svátek VŠECH SVATÝCH PREMONSTRÁTSKÉHO ŘÁDU
9. neděle	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pondělí	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. úterý	Památka sv. Martina, biskupa
12. středa	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. čtvrtek	Památka sv. Anežky České, panny
14. pátek	Památka sv. Siarda, opata
16. neděle	33. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
21. pátek	Památka Zasněžení Panny Marie v Jeruzalémě
22. sobota	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
24. pondělí	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, mučedníků
30. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mládeže** budou v sobotu **1. a 15. listopadu** ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerní bohoslužbě.
- **Hodiny náboženství** pro děti jsou v letošním školním roce v
úterý: 14,30 - 15,15 hod. - 2.-4. třída
středa: 16,00 - 16,45 hod. - 6.-9. třída
- **Katecheze středoškoláků** jsou v **úterý v 16,45 hod.**
- V sobotu **8. listopadu v 18,30 hod.** bude ve farním sále promítán film **Dějiny papežství.**
- V sobotu **29. listopadu v 18,30 hod.** se ve farním sále koná přednáška **doc. MUDr. Petra Hacha** na téma: „**EUTANÁZIE A KLONOVÁNÍ**“.
- **Mikuláš přijede tentokrát na svůj svátek v sobotu 6. prosince po mši svaté pro děti (začíná v 17,30) do farního sálu kostela sv. Jana Nepomuckého.** Srdečně zveme nejen děti s rodiči a mládež, ale i všechny ostatní farníky.

- **Odpustky pro duše v očistci:**
  - 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den** je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela Modlitbu Páně a Vyznání víry
- **Od 1. do 8. listopadu** je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé: v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Sv. JOZAFAT KUNCEVIČ

biskup a mučedník
(1580?-1623)

Svatý Jozafat Kuncevič se stal mučedníkem v apoštolské práci za sjednocení pravoslavných s Římem.

Pocházel z pravoslavné rodiny. Narodil se pravděpodobně roku 1580, a to ve Volodymyře (Włodzimierz), na dnešní západní Ukrajině. Při křtu dostal jméno Jan.

Po získání základních vědomostí poslali rodiče Jana do litevského města Vilnuse. Tam se chlapec dostal do styku s věřícími a duchovními východního obřadu, kteří byli sjednocení s Římem. Toto sjednocení se uskutečnilo v letech 1595-1596 dohodou v Římě a jejím přijetím na synodě v Brestu (Litevském). Jan se rozhodl přidat k sjednoceným.

Po vlivem jezuitů vstoupil roku 1604 do řehole sv. Bazila ve Vilnusu. Tam přijal řeholní jméno Jozafat, které od té doby používal. Po začlenění se do řeholního života a po doplnění teologického studia byl roku 1609 vysvěcen na kněze. Jako řeholní kněz měl Jozafat určité povinnosti v klášterní komunitě, ale přitom se věnoval i apoštolátu mimo klášter. Byl velmi dobrý kazatel. A když byl přitom i vzdělaný a zbožný, jeho kázání silně působila na posluchače. Katolíky upevňovala ve víře a mnohé pravoslavné přiváděla ke sjednocení s Římem.

Už čtyři roky po kněžském svěcení jmenovali řeholní představení Jozafata igumenem (představeným) baziliánského kláštera v Byteni a o rok později archimandritou (vyšším představeným) ve Vilnusu. Jeho schopnosti však upoutaly i pozornost vyšších církevních představených. Kyjevský metropolita Velamin G. Ruckyj ho jmenoval koadjutorem věkem pokročilého polockého arcibiskupa a v listopadu 1617 ho vysvětili na biskupa. Když starý arcibiskup po roce zemřel, Jozafat se stal jeho nástupcem.

Jozafat netoužil po hodnostech. V tomto případě věděl, že nepřijímá pocty, ale těžké a nebezpečné poslání. A chtěl ho vykonávat důsledně, bez ohledu na následky, které může vyvolat jeho horlivost v Boží službě.

Jozafat byl arcipastýřem a zároveň misionářem, apoštolem sjednocení pravoslavných s Římem. Jako arcipastýř usiloval především o pozvednutí úrovně svých duchovních. Každoročně je svolával na synodu. Kromě toho je osobně navštěvoval, vedl je k pořádku v životě a v kostele, k důstojnému slavení bohoslužeb a k solidnímu vyučování křesťanské nauky. Na pomoc vyučování pro ně sestavil katechismus.

Mimořádně těžký byl jeho apoštolát sjednocení. Jozafat se mu však věnoval se zápalem a promluvami, rozhovory i psaním dosáhl pěkných výsledků. Ale od roku 1620 zahájili pravoslavní s pomocí Kozáků systematický boj proti sjednocení s Římem. V polockém

arcibiskupství vedl protiřímskou propagandu jistý Melecij Smotrickij. Podařilo se mu popudit proti arcibiskupovi lidi zejména ve Vitebsku. Když tam Jozafat přijel, lidé ho přepadli v jeho biskupském domě, zbili ho, pobodali oštěpy a nakonec jej dorazili velkou sekerou. Jeho tělo hodili do řeky Dviny. Bylo to 12. listopadu 1623.

Po několika dnech voda vyplavila arcibiskupovo tělo. Věřící ho pochovali nejdříve v Polocku a později v Biale. V roce 1916 přepravili jeho tělesné ostatky do Vídně a roku 1949 do Říma, kde jsou uloženy v chrámě sv. Petra pod oltářem sv. Bazila Velikého.

Polockého arcibiskupa a mučedníka Jozafata vyhlásil za blahoslaveného roku 1643 papež Urban VIII. a za svatého Pius IX. roku 1867. Papež Pius XI. připomenul třísté výročí mučednické smrti sv. Jozafata roku 1923 zvláštní encyklikou.

P.L.

Blahoslavená Matka Tereza

Papež Jan Pavel II. v neděli 19.10.03 blahořečil Matku Terezu, kterou nazval „ikonou dobročinnosti a matkou všech chudých“. Matka Tereza, původem Albánka, celý život

působila v indické Kalkatě a pomáhala „nejchudším z chudých“. V r. 1950 založila řád Misionářek lásky, který z původních 12 sester má v současné době více než 4.500 členek ve 133 zemích.

Podle posledního televizního interview Matky Terezy, každá z těchto sester „adoptovala jednoho kněze“, takže za tento počet kněží se adresně modlí některá z těchto sester.

Sestry Matky Terezy v malé komunitě působí i v Praze. Do ČR přišly s úmyslem starat se o nemocné AIDS, ale když zjistily, že tato péče je u nás celkem dobře zajištěna a počet obětí není u nás vysoký, začaly se starat o postižené děti a bezdomovce. Útulek, alespoň dočasný, u nich nacházejí ti nejpotřebnější, jejich klienty jsou lidé „z ulice“, kterým pomáhají překlenout nejhorší fyzické i psychické potíže.

At' Bůh žehná sestrám Matky Terezy v jejich díle lásky po celém světě.

Nový český kardinál

Jezuita P.Tomáš Špidlík, Th.D., S.J. byl mezi třiceti novými kardinály, které papež Jan Pavel II. nedávno jmenoval a 21.10.03 na schodišti před bazilikou sv.Petra ve Vatikánu slavnostně uvedl do úřadu.

Kardinál Špidlík je světově uznávanou autoritou v oboru spirituality křesťanského Východu. Je nejen předním katolickým vědcem, ale i výborným pedagogem.

Z jeho rozsáhlé publikační činnosti jsme vybrali útlou knížku otázek a odpovědí na téma „Umíme se modlit?“, která vyšla v r. 1993 v Societas, nakladatelství Tovaryšstva Ježíšova.

Některé její části budeme postupně uveřejňovat v našem Farním listu.

I. Co je modlitba

Proč se lidé modlí ?

Proč ptáci zpívají? Patří to k jejich životu. Tak patří i modlitba k životu člověka. Můžeme ji tedy pozorovat u všech národů světa a ve všech dobách.

Proč se tedy tolik jiných lidí nemodlí?

Jsme si jisti, že se nemodlí?

Považují za modlitbu jenom recitaci jistých slovních forem. Ale modlitba je pojem daleko širší. To, že neumějí všichni hrát na housle, neznamená, že by neměli žádný smysl pro hudbu a zpěv. Rozlišují proto autoři „modlitbu života“ a „modlitbu vědomou“. Životem se modlí všichni, kdo touží po dobru, tedy nakonec po Bohu, a kdo dělají dobře. Jsou tedy na cestě ke spáse.

Co je to modlitba?

Těžko je říci přesně, co je práce, co je odpočinek, co je myšlení. Žijeme to, co patří k životu, a pak teprve se to pokoušíme popsat, definovat. Tak se i křesťané snažili dát definice a popisy modlitby. Je jich mnoho. Ale v tradici církve vynikly především tři:

prosba k Bohu o něco dobrého,
pozdvihnutí mysli k Bohu,
rozhovor duše s Bohem

Která z těchto definic odpovídá nejvíc duchu evangelia?

Jsou všechny tři úzce spojeny, ale nejvíce křesťanská je ta třetí. I pohané prosí božstvo, když jsou v bídě, i filozofové pozvedají myšlenky k Bohu. Ale nás naučil Ježíš modlit se „Otče náš“.

Věda vidí svět jako jeden veliký stroj, krásně sestavený mechanismus. Křesťané ovšem vědu nepopírají. Ale nevidí v přírodě pána nad životem a smrtí lidí. Svět je pro ně jenom dobře postavený dům, ve kterém zasedají ke společnému stolu s Otcem, s kterým mohou mluvit a o všem se dohodnout.

V ráji Bůh člověka oslovil a on mu odpověděl. Taková je tedy povaha člověka: je v dialogu s lidmi i s Bohem.

Jsou chvíle, kdy lidé živelně cítí, že se mají modlit a jindy zase na to nemyslí. Kromě toho jsou lidé, kteří se modlí rádi, jiní se musí k tomu nutit. Čím to je?

Už ve Starém zákoně pozorujeme, že Židé volali k Bohu, když byli v nouzi, když jim šlo o život a statky. Výslovně se tam konstatuje, že zapomínali na Boha, když se jim vedlo dobře a mysleli, že nic nepotřebují. Nouze a nebezpečí jsou škola modlitby. Staří námořníci, kteří prožili bouře, říkali: „Kdo se neumí modlit, ať se vydá na moře.“

Je jisté, že se nemodlí ten, koho to nikdo nenaučil?

Nějakým primitivním způsobem se umějí dorozumět s druhými i němí. Stává se tedy, že se s Bohem dorozumí i ten, kdo neví, co je modlitba. Je to tím snazším protože Bůh čte v srdci člověka a srdce člověka po něm touží, i když o tom neví.

Patří-li tedy modlitba k přirozenosti člověka, proč se potřebujeme ještě učit, jak se modlit?

Umí všichni mluvit? Nikdo nechce zůstat němý. Proto od mládí cvičí dar jazyka: napodobí jiné, tvoří sám slova, chodí do školy, čte a poslouchá. Podobně jednali i ti světci, které považujeme za mistry v modlitbě, tj. v rozhovoru s Bohem..

Modlitba stárnoucích

Největší umění je stárnout s radostným srdcem.
Odpočívat, když bys chtěl pracovat.
Mlčet, když druzí neuznávají tvou životní moudrost.
Umět si odepřít to, co Tě dřív těšilo.
Poslušně a tiše nést kříž.
Bez závidění hledět na druhé a věrně kráčet cestou,
kterou tě vede Bůh.

Složít ruce v klín a přijímat pomoc druhých,
kterým jsi dříve pomáhal.
Pokorně přijmout slabosti i kdybys rád pomáhal druhým.
Pak přijde to nejhezčí:
Bůh pro tebe vybral tu nejkrásnější práci –
můžeš mít stále sepnuté ruce a svolávat Boží požehnání na celou zem.

Malý Beranov a Jihlava

(další poutní výprava košířského farního společenství)

Dne 27.9. 2003 uskutečnila naše farnost svůj další výlet do Malého Beranova a do Jihlavy. Již od rána panovala mezi výletníky dobrá nálada a i počasí vypadalo, že ukáže svoji lepší tvář.

Cesta do prvního cíle, Malého Beranova, probíhala jako obvykle. Po odjezdu jsme byli uvítáni nestárnoucím členem našeho spolča Ivem Suchým. Náš duchovní otec P. Lohel, organizátor výpravy, nám po ranní modlitbě a zpěvu několika mariánských písní přečetl něco o historii míst, do kterých jsme se vypravili. Malý Beranov a Jihlava byla totiž jeho první působiště v duchovní správě po vysvěcení na kněze. Václav Plíšek výklad doplnil o historii stavby kostela Božského Srdce Páně a osobnosti jeho stavitele, ing. J. Čermáka.V.P. doplnil i výklad P. Lohela o historii „stříbrného města Jihlavy“. První zastávka byla tzv. zdravotní u jednoho z mnoha parkovišť podél dálnice. Někteří nezaháleli a dokonce našli houby.

Malý Beranov, malá vesnička ležící v blízkosti Jihlavy, by mohla být snadno přehlédnutelná, nebýt jejího kostelíka, který byl i naším cílem, kde jsme měli i mši svatou s místním obyvatelstvem.

Trocha historie - jak jsme byli poučeni od starosty p. Kodeta, přímého potomka hlavních postav. Josef Kodet, kupec, jeden ze dvou bratrů Kodetů, se ocitl za I. světové války v Ruském zajetí. Po převratu se kvůli nemoci nemohl vrátit domů, kam posílal dopisy, které však mizely do neznáma. Jeho bratr Jan začal po Josefovi pátrat, ale bezvýsledně. Úřední zpráva o něm pravila, že zemřel, nicméně Jan jí nevěřil a podnikal všechny možné kroky, aby Josefa vypátral a pomohl mu k návratu do vlasti. Ve své beznaději udělal příslib, že podaří-li se mu najít svého bratra postaví v M. Beranově svatý Kříž. Po několikaletém odloučení se však oba bratři opět setkali a splnili daný příslib o vztyčení Kříže a ve svém domě postavili dokonce malou kapličku. Již při jejím svěcení se začaly ozývat hlasy o větším Božím stánku a tak oběťaví bratři neváhali a vrhli se do velké agendy (založení spolku). Padlo několik návrhů, ale až v roce 1936 byl přijat plán od architekta ing. Jaroslava Čermáka. O rok později byl položen základní kámen. 8. října 1939 byl slavnostně posvěcen Chrám Božského Srdce Páně.

Po tomto „historickopohádkovém“ vyprávění jsme hledali shodné prvky s naším kostelem, a bylo jich hodně. Poté jsme se zvolna přesouvali k cestě na oběd. Mnohým se nechtělo, sluníčko hezky hřálo, za kostelem se pásly ovce, které přeskakovaly nejen terénní překážky, ale i děti a vůbec tam byla příjemná atmosféra. Také Otec Lohel si rád zavzpomínal s tamějšími farníky na své někdejší působiště. Nakonec hlad zvítězil a tak jsme se přesunuli do Jihlavy.

Oběd byl podle našich farnic výborný, jen ta mládež měla velké výhrady k obsluze, zvláště z té mladší generace. Po nabití fyzických sil jsme se dopravili ke kostelu sv. Jakuba, kde měl P. Lohel dojednání „exkurzi jihlavských kostelů“. Po prohlídce sv. Jakuba a vyslechnutí jeho historie do níž se nevymazatelně zapsali horníci těžící stříbro, jsme navštívili kostel sv. Ignáce nápadně podobnému tomu pražskému. Po shlédnutí i tohoto krásného kostela, který byl skoro celý zrestaurován, se našel volný čas. Již při historickém výkladu u sv. Jakuba a pak i u sv. Ignáce jsme byli upozorněni na městské katakomby a na zvon Markéta a proto nebylo dlouhého přemýšlení, alespoň pro ty mladšího ražení, jak vyplnit volný čas. Bohužel katakomby byly uzavřeny a tak se většina výletníků rozprskla po městě. Na zvon se pak šlo podívat jen pár lidí, kteří vystihli čas a místo našeho průvodce. Z věže sv. Jakuba, kde byl i 70-ti tunový zvon Markéta - jméno dostal podle jedné místní hříšnici, která se obrátila a věnovala velkou sumu peněz právě na zvon - byl krásný

výhled po Jihlavě a přilehlém okolí i po zbývajících poutnících, kteří již čekali na odjezd u autobusu. Mezitím se však vydatně posilovali koláči a buchtami našich maminek, babiček... Při vycházení z věže byla hrstka výškohledců uvítána pí. Brůčkovou coby kosmonauti vracející se z vesmíru (když jsme ji předtím potrápili prozváněním jejího mobilu a bavili se pohledem z věže na její usilovné prohledávání kabelky, aby konečně ten zvonící přístroj vylovila a zneškodnila). Poté jsme se již všichni kochali krajinou v zapadajícím slunci na zpáteční cestě. Po večerním díkuvzdání celý výlet pak nakonec zhodnotil a všem poděkoval náš Ivo Suchý (jak jinak!).

Dodatečná informace pro účastníky zájezdu: náš autobus „pilotoval“ bývalý dopravní (předtím vojenský) pilot ve výslužbě, který jako kapitán létal s leteckou společností Swissair. Autobus řídil s přehledem a bezpečně, navíc se s námi podělil o některé zajímavé historky ze svých leteckých zkušeností. Snad i my jsme mu předvedli něco ze života křesťanského společenství (v rámci evangelizace příkladem).

Ohlasy farnic na výlet:

- výlet byl bezprostřední a pozdvihující na duši
- bylo to jako když jsem jela s našima, taková rodina
- rodinná a klidná atmosféra
- krásné podzimní díkuvzdání.
- už se těšíme na další zájezd

J.F.D.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Prostřednictvím farní kroniky se podíváme na některé události let 1928 a 1929. Byly to slavnosti k počtě svatých.

V roce 1928 pořídil pan farář Šimůnek sochu sv. Terezie z Lisieux. Socha něco přes metr vysoká byla objednána přímo z Lisieux a dne 11. listopadu byla za hojně účasti věřících slavnostně posvěcena a instalována.

Průběh slavnosti byl tento: Na začátek, ve 4 hod. odpoledne, pronesl dp. profesor Vojtěch Průša kázání o životě sv. Terezie. Pak následovalo slavné požehnání, při kterém zpívaly sodálky Mariánské družiny od sv. Voršily. Na konci požehnání byla socha posvěcena na zvláštním oltáři bohatě ozdobeném bílými květy a svícemi. Kolem stály družičky a mládenci. Při svěcení opět zpíval sbor. Po svěcení přednesla malá družička prosbu k sv. Terezičce za školní mládež a velká družička báseň líčící ctnosti této svěťice.

Následovalo Te Deum, při němž zněly nové zvony (z téhož roku 1928) a "po uložení Nejsvětější do Svatostánku, pozvedli dva akkolité sochu, a průvodem za zpěvu lidu písně k sv. Terezičce, nesena tato na místo svého určení, ku vchodu chrámovému."

Připomeňme k tomu jen, že sv. Terezie z Liseux zemřela r. 1897 a byla svatořečena r. 1925.

V roce 1929 bylo v Košířích připomenuto 200 let od svatořečení sv. Jana Nepomuckého. V neděli 12. května, významný den vysvěcení chrámu sv. Víta oslavila Mariánská jednota košířská svatojánské jubileum velmi důstojně.

V sobotu v předvečer oslavy vyzváněly všechny zvony celou hodinu. Stejně i v neděli od 9 hodin před slavnou mší sv. Na hlavním oltáři bohatě ozdobeném květy a světly stála socha sv. Jana Nepomuckého pod baldachýnem. V 9 hod předstoupil žák Fr. Hrabák a přednesl báseň k sv. Janu. Pak pronesl kázání o sv. Janu Nepomuckém a o významu jubilea vdp. PhDr. P. Josef Vraštil S.J., profesor z Bubenče.

Slavnou mši sv. sloužil farář P. Jan Nep. Šimůnek. Ke stolu Páně přistoupili členové Jednoty (s praporem) a četní věřící. Po mši sv. měla proslov sl. Šimůnková. Po Te Deum a sv. požehnání byla slavnost ukončena písní k sv. Janu.

V rámci svatojánských oslav a na počest svatováclavského milénia byl posvěcen nový prapor místní katolické mládeže, zdobený obrazy obou světců. Obřad vykonal dne 1. září strahovský opat J. M. Dr. Method Zavoral.

V roce 1929 probíhající slavnosti svatováclavského milénia byly v Košířích ukončeny na den sv. Štěpána, kdy byl posvěcen nový zvon "Marie". Vážil 85 kg a byl ulit u firmy R. Pernera v Českých Budějovicích. Byl zdoben reliéfem Staroboleslavské P. Marie s nápisem "Maria svým milým Synem, Svě požehnání dej nám všem." Slavnostní svěcení vykonal J.M. vdp. ThDr. Bohumil Opatrný, kancléř arcibiskupské konsistoře a metropolitní kanovník

Převzato z Košířské farní kroniky.

M.P.

Výlet košířské mládeže do Jílového u Prahy.

11.10.2003 se sešlo v 8 hod. devět poutníků, kteří se autobusem č. 243 vydali na Zbraslav. Akce se účastnili: Vítek B., Vítek P., Václav P. + Liduška K., Václav D., Jaroslav D., Lucie H., Terežka H. a Pavel K.

Prvním zastavením měl být zámek na Zbraslavi. Ale ouha. Otevíral až v 10 hodin a my jsme stáli u jeho bran v 8,40. A tak jsme si alespoň prohlídli park se sochami, které někteří jedinci cudně zakrývali svým oblečením s odůvodněním, že je jim zima. Spíš si ale myslím, že dotyční chtěli vlastnoručně zjistit kvalitu práce mistra (či spíše velikost poprsí). Zvenku jsme si prohlédli vládní hotel, který je součástí zámku a vyrazili jsme směr Davle. Dle ukazatele byla délka cesty zhruba 14 km.

Abychom nešli po asfaltce, rozhodli jsme se jít podél Vltavy. Ale nebyl to tak úplně dobrý nápad. Iničiátoři Václav P. a příslušnice něžného pohlaví to po chvíli vzdali a šli dál po asfaltové silnici. Ale co je pro nás vietnamská džungle. Pokud by měl někdo zájem trénovat boj v džungli doporučuji úsek břehu mezi Zbraslaví a Jarovem. Po úspěšném zdolání tohoto úseku cesty byli někteří (zvláště jeden Vítek B.) celý obaleni od různých semínek a semen. Já jsem je vyndával ještě na zpáteční cestě. Osada Jarov byla velmi postižena povodněmi a je to dodnes vidět. Na mnoha místech se staví nové chaty nejvíce z ytongu. Po kilometru jsme došli do Vraného nad Vltavou. Zde jsme se občerstvili a Václav s Liduškou se oddělili. Liduška byla po nemoci a Václav měl v bat'ohu láhev velmi dobrého vína. V jedné písni se zpívá: „Ach, ach ta láska nebeská“.

Po občerstvení jsme pokračovali v cestě. Hned za zatáčkou jsme uviděli vily velmi prapodivných tvarů. Prohlédli jsme se zvenčí vilu chlebedárce Honzy Fridricha pana Kelnera. Jinak majitele PPF a kromě jiného i České pojišťovny. Nikomu se nelíbila a přesto získala několik prestižních ocenění. Po cestě jsme, ale viděli několik opravdu krásných domů. A už je tu Davle. Zjistili jsme čas odjezdu vlaku do Jílového a šli jsme se naobědvat. Po obědě jsme ve 14,16 nasedli do vlaku a odjeli do Jílového. Cestou někteří z nás usnuli a ve spánku se k sobě tulili jako koťata.

Zastávka je od města vzdálena asi 1,5 km do kopce. V Jílovém jsme si prohlédli muzeum těžby zlata a už nás paní pokladní upozorňovala, že zavírá. Václav s Liduškou jeli do Jílového vlakem přímo z Vraného a muzeum si prohlédli též, ale dříve. V muzeu je možné si koupit těžítka ve tvaru skleněné koule a uvnitř je zlato v roztoku. I ocitli jsme se na náměstí a zjistili jsme, že autobus jede dost divně. Protože za půl hodiny začínal fotbal Česko-Rakousko, zašli jsme do pizzerie, herny, sázkové kanceláře v jednom a zde jsme se konečně dozvěděli, kdy jede autobus do Prahy. Terežka, Lucka a Drábíci odjeli v 5 hodin. Zůstaly jsme tři Vítek, Vítek a Pavel. Popíjeli jsme pivo, Připíjeli na ženicha a nevěstu (několik svatebčanů se dívalo na fotbal) a nakonec přinesl ženich mísu chlebičků a zákusků.

Pojedli jsme, popili, a v 19 hodin jsme odjeli směr Praha.

Vítek Bobysud

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné